

Arrest

nr. 100 086 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt voor de eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad Vinnitsa, gelegen in Oekraïne. U woonde er sinds uw huwelijk samen met uw echtgenote, T. M. (OV 6.846.715). U was in januari en februari 2010 actief binnen de campagne voor de presidentsverkiezingen van Yulia Tymoshenko. U deed dit als vrijwilliger om Tymoshenko te

steunen maar er was u in geval van winst van Yulia Tymoshenko ook een hogere positie op uw werk beloofd. In het begin deelde u pamfletten met het programma van Yulia Tymoshenko uit. Later kreeg u de taak om personen te zoeken die bereid waren om waarnemer te zijn voor Yulia Tymoshenko bij de eerste en tweede ronde van de verkiezingen. Op de verkiezingsdag was u ervoor verantwoordelijk dat deze waarnemers verdeeld werden over de verschillende kiesbureaus in de stad. Op de dag van de tweede ronde, toen bleek dat Yulia Tymoshenko de verkiezingen zou verliezen, kwam vanuit de partij de vraag om bewijzen van verkiezingsfraude te verzamelen. De waarnemers die u had verzameld hadden fraude opgemerkt en processen-verbaal laten opstellen maar daar zou niets meer mee zijn gebeurd. In de dagen na de verkiezingen hebt u opnieuw contact opgenomen met de waarnemers om hen te vragen een getuigenis af te leggen voor de kiescommissie van de stad. Op 3 maart 2010 werd u niet ver van uw woning op straat door twee mannen geslagen. Nadat u op eigen kracht naar huis was gegaan, belde u de politie. Agenten kwamen naar uw appartement en stelden een proces-verbaal op. Ze vroegen u ook om naar het ziekenhuis te gaan om uw verwondingen te laten attesteren. De dag nadien bent u naar het ziekenhuis gegaan voor verzorging maar u vroeg geen omschrijving van de verwondingen die u had opgelopen. Binnen de week na het incident belde u zelf naar de politie om naar een stand van zaken te informeren. U werd verbonden met de onderzoeker, die u een afspraak gaf. Op de dag van de afspraak probeerde de onderzoeker u steeds te wijzen op de gewijzigde politieke situatie in Oekraïne sinds de verkiezingen en zei hij dat alle personen die deelnamen aan de verkiezingen door hen in het oog werden gehouden. In april 2010 werd u op uw werk meegedeeld dat u een lagere positie zou krijgen. Begin juni 2010 gingen u en uw vrouw op reis naar Turkije. Bij jullie terugkeer bleek er ingebroken te zijn in jullie appartement. Alles was op de grond gegooid maar er was niets gestolen. Jullie belden de politie, die een proces-verbaal opstelde in het bijzijn van twee getuigen. De agenten noteerden ook uw verklaring als zou de inbraak te maken hebben met uw politieke activiteiten. Na deze inbraak verhuisden jullie naar Ladizhyn. Tijdens jullie verblijf daar vernam u van uw moeder dat er twee mensen naar haar gekomen waren en vragen over u gesteld hadden. Uiteindelijk besloten jullie om Oekraïne te verlaten. Jullie reisden op 26 april 2011 met het vliegtuig van Kiev, Oekraïne, naar Barcelona, Spanje. Op 2 of 3 mei 2011 reisden jullie per vliegtuig verder naar Brussel. In België verbleven jullie eerst enige tijd bij een kennis van u. Na ongeveer een maand huurden jullie een eigen appartement. Uiteindelijk vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 13 juli 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvlucht zou zijn omwille van problemen ten gevolge van uw politiek engagement. Meer bepaald zou u in de periode van begin januari tot begin februari 2010 meegeholpen hebben aan de campagne van Yulia Tymoshenko voor de presidentsverkiezingen. U zou aanvankelijk enkele dagen campagnemateriaal uitgedeeld hebben onder de bevolking en daarna personen gezocht hebben die bereid waren waarnemer te zijn bij de verkiezingen. U zou ook meegeholpen hebben aan de coördinatie van de waarnemers op de verkiezingsdagen en hen achteraf gevraagd en hebben om te getuigen over fraude. (CGVS d.d.15/12/2011, p.9-10, 18)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt uw activiteiten tijdens de periode van de presidentsverkiezingen – meer bepaald het vinden van waarnemers, het coördineren van hun activiteiten op de verkiezingsdagen en het contacteren van waarnemers om hen bij de kiescommissie te laten getuigen over fraude – aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u dat er op de twee verkiezingsdagen van acht uur 's morgens tot tien uur 's avonds gestemd kon worden (CGVS, p.12); dat er niet was besloten tot een deadline voor de registratie van de waarnemers en dat in het kader van de eerste verkiezingsronde (op 17 januari) de enige deadline 17 januari was (CGVS, p.14); wist u niet of de waarnemers een officieel bewijs van de kiescommissie kregen dat zij in die hoedanigheid mochten werken (CGVS, p.14); en wist u niet of het tellen van de stemmen in het stemlokaal zelf of op een centrale plaats gebeurde (CGVS, p.12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er gestemd kon worden van acht uur 's morgens tot tien uur 's avonds; dat de stemmen geteld worden in het kieslokaal zelf; dat een aanvraag tot registratie als waarnemer ten laatste vijf dagen voor de verkiezingsdag moet worden ingediend; en dat de verantwoordelijke territoriale commissie ten laatste een dag na het indienen van een dergelijke aanvraag een certificaat dient af te leveren aan de waarnemer. Dit alles is uitdrukkelijk bepaald in de wet aangaande de verkiezing van de president van Oekraïne. De OVSE (ODIHR) stelde in zijn definitieve rapport van haar waarnemingsmissie dat de presidentsverkiezingen dat de verkiezingen "ordelijk, professioneel en transparant" verlopen waren en dat commissieleden het kiesproces efficiënt

hadden beheerd zonder ernstige inbreuken of incidenten. Gelet op uw verklaring als zou u mensen hebben moeten zoeken die waarnemer wilden zijn voor Yulia Tymoshenko; meegewerkt hebben aan coördinatie van hun activiteiten op de verkiezingsdagen; en in de nasleep ervan meegeholpen hebben bij het verzamelen van bewijzen van fraude; mag evenwel verwacht worden dat u correcte informatie kan verschaffen over elementaire zaken aangaande de functie van waarnemer, zoals de deadlines voor het aanbrengen van waarnemers, de duur van de stemverrichtingen en de plaats waar de stemmen geteld zouden worden. De vaststelling dat u deze elementaire gegevens niet correct kon weergeven ondermijnt dan ook uw verklaring als zou u deze functies hebben uitgevoerd. U stelde op het einde van het gehoor dat u geen specialist bent aangaande de verkiezingsprocedures en dat u enkel hebt gezien hoe het in de praktijk werkte (CGVS, p.22). Echter, de hierboven aangehaalde elementen hebben zoals eerder uiteengezet rechtstreeks betrekking tot uw persoonlijke bijdrage aan de campagne van Yulia Tymoshenko, zodat verwacht mag worden dat u minstens van deze elementen correcte informatie kan verschaffen.

Bovendien blijkt uit het rapport van de OVSE/ODIHR-missie dat Yulia Tymoshenko's campagneteam honderden klachten indiende tegen de handelingen van PEC's en DEC's in regio's waarin haar tegenstander Viktor Yanukovich de meerderheid had gehaald. In de regio Vinnitsa behaalde Yulia Tymoshenko zowel in de eerste als de tweede ronde een zeer ruime overwinning. In het rapport wordt dan ook geen melding gemaakt van deze regio in de opsomming van de regio's waar er klachten werden ingediend. Gelet op deze informatie is het niet aannemelijk te noemen dat u samen met de waarnemers die getuige zouden zijn geweest van fraude in kiesbureaus in Vinnitsa, naar het hoofd van de kiescommissie in de stad Vinnitsa zou zijn geweest, en dat zij daar in het bijzijn van advocaten moesten getuigen over fraude (CGVS, p.18). Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, mag immers verwacht worden dat hier minstens een verwijzing naar zou worden gemaakt in voormeld rapport, te meer daar de klacht, uitzonderlijk, zou zijn ingediend in een regio waarin Yulia Tymoshenko ruimschoots gewonnen had en zij bijgevolg weinig belang had om het verkiezingsproces aldaar in twijfel te laten trekken. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw betrokkenheid bij de presidentsverkiezingen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas daar uw activiteiten voor de campagne van Yulia Tymoshenko tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 aan de basis zouden hebben gelegen van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Voorts werd een inconsistentie vastgesteld in de verklaringen van u en uw echtgenote in jullie beider verklaringen voor het Commissariaat-generaal en in de vragenlijsten van het Commissariaat-generaal die jullie invulden op de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze vragenlijst verklaarde u uitdrukkelijk dat uw moeder éénmalig bezoek had gekregen van twee onbekende mensen die naar u kwamen informeren. (vragenlijst CGVS, vraag 5) Ook voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw moeder u slechts eenmaal over één dergelijk bezoek vertelde. (CGVS, p.21) Uw echtgenote maakte zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal melding van meerdere bezoeken aan uw moeder. (T. M. – vragenlijst CGVS, vraag 5; gehoor CGVS, p.5) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenote dat zij een goede band had met haar schoonmoeder en dat zij van haar vernam dat er meerdere bezoeken waren, maar dat zij u hiervan niet op de hoogte bracht omdat u snel in paniek zou raken en zij dat wilde vermijden. (T. M. –gehoor CGVS, p.5) Deze verklaring overtuigt echter geenszins. Vooreerst mag verwacht worden dat echtgenoten elkaar van cruciale elementen inzake de (actualiteit van de) vrees voor vervolging op de hoogte brengen. Bovendien rijst de vraag waarom uw moeder, als zij er niet over kón spreken omdat ze u altijd wilde beschermen, u dan wel van één van deze bezoeken op de hoogte zou hebben gebracht maar niet van de andere. Zelfs indien deze verklaringen voor waar aangenomen zouden kunnen worden, is het niet aannemelijk te noemen dat uw vrouw of uw moeder u niet meer zou hebben verteld eens jullie in een veilig derde land verbleven (en asiel hadden aangevraagd), aangezien het hier belangrijke gegevens inzake de actualiteit van de door u verklaarde vrees voor vervolging betreft. Deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de aanwijzingen dat u nog gezocht werd nadat u was vertrokken uit Vinnitsa. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts dient te worden gewezen op de vaststelling dat uw verklaringen aangaande uw bezoek aan de onderzoeker bij de politie niet lang na de aanval op u in maart 2010 op een belangrijk punt weinig aannemelijk zijn. Het lijkt immers weinig aannemelijk dat deze onderzoeker u eerst zou vertellen dat alle "deelnemers" aan de verkiezingen in het oog gehouden werden om daarna, toen u hem om verduidelijking vroeg, te zeggen dat het een geheime actie betrof en dat er verder niet over

gesproken zou worden. (CGVS, p.17) De vraag rijst waarom deze agent in eerste instantie u, die enkel kwam informeren naar de stand van het onderzoek naar de aanval op u, überhaupt zou vertellen over een geheime actie. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient opgemerkt te worden dat bepaalde van uw handelingen geenszins te rijmen vallen met een gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaringen als zou u in de periode nadat u zelf problemen kreeg tot aan uw vertrek uit Oekraïne niet bij andere mensen van de partij, (bijvoorbeeld de collega die u had voorgesteld om voor de campagne van Yulia Tymoshenko te gaan werken, of de waarnemers) geïnformeerd hebben naar eventuele problemen die zij kenden. (CGVS, p.21) Gevraagd naar de reden hiervoor, stelde u dat u enkel bezorgd was voor u en uw familie. (CGVS, p.21) Dit kan echter geenszins volstaan ter verklaring van een dergelijke nalatige houding. Immers, de problemen die andere activisten van Yulia Tymoshenko kenden, zouden eventueel een duidelijker beeld kunnen vormen van uw persoonlijke problemen aangezien deze het gevolg van uw werk voor de campagne van Yulia Tymoshenko waren. Bovendien zou u sinds eind juni 2010 in een andere stad verbleven hebben waar u geen problemen kende (CGVS, p.20). In dit geval mag verwacht worden dat u bij andere medewerkers van de campagne of leden van de partij in Vinnitsa zou informeren naar hun situatie, opdat u een accurate inschatting zou kunnen maken van de aard van de problemen die u zelf zou kunnen kennen in Vinnitsa. Een dergelijke nalatige houding is dan ook geenszins te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Daarnaast zouden de politieagenten die het proces-verbaal zouden hebben opgesteld van de aanval op u op 3 maart 2010, u hebben aangeraden om in het ziekenhuis uw verwondingen te laten attesteren. (CGVS, p.15) Ondanks hun uitdrukkelijke vraag, en ondanks het feit dat u effectief voor verzorging naar het ziekenhuis zou zijn gegaan, zou u nagelaten hebben om dit te doen. (CGVS, p.16) Ter verklaring stelde u dat dit moeilijk was voor u omdat u er een hele dag had moeten wachten omdat u geen voorrang kreeg. (CGVS, p.16) Geconfronteerd met de vaststelling dat u uiteindelijk toch verzorgd werd, stelde u dan weer dat een andere dokter de vaststellingen moest doen. (CGVS, p.16) Gevraagd waarom u dit niet liet doen als de politie om een dergelijke vaststelling gevraagd had, stelde u dat u nalatig was geweest. (CGVS, p.16) Toen u gevraagd werd waarom, herhaalde u dat u in slechte toestand was en dat naar een andere instantie gaan moeilijk was. (CGVS, p.16) Echter, even later stelde u dan weer dat de vaststellingen wel degelijk in het ziekenhuis waar u was verzorgd, konden worden gedaan. (CGVS, p.16) Geconfronteerd met de opmerking dat u bijgevolg bezwaarlijk een reden had om een dergelijk belangrijk document niet te laten opstellen, stelde u opnieuw dat u niet langer kon blijven. (CGVS, p.16) Uw verklaring voor het niet aanvragen van een dergelijke vaststelling van uw verwondingen zijn geenszins overtuigend. Een lange wachttijd is bezwaarlijk een afdoende reden om een document dat door de politie gevraagd zou zijn en dat u in hetzelfde ziekenhuis kon bekomen niet aan te vragen.

Uw nalatige houding in deze is bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen als zou u in eerste instantie wel een klacht hebben ingediend bij de politie en als zou u later nog geïnformeerd hebben bij de politie naar een stand van zaken. Indien u werkelijk hoopte dat de politie een onderzoek zou kunnen starten naar de aanval en u effectief benieuwd was naar de "versie" van de politie (CGVS, p.17) is het geenszins aannemelijk te noemen dat u de door de politie gevraagde documenten niet zou aanbrengen omdat u niet langer kon wachten in het ziekenhuis.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs kan neerleggen van de aanval op u op 3 maart 2010. Het betreft hier nochtans het meest ernstige vervolgingsfeit uit uw asielrelaas. Nochtans zou de politie een proces-verbaal opgesteld hebben en zou u behandeld zijn in het ziekenhuis voor de verwondingen die u bij deze aanval zou hebben opgelopen. (CGVS, p.15) U verklaarde zelfs dat u wel een attest had dat u naar de dokter in het ziekenhuis was geweest maar dit document zou in het ziekenhuis achtergebleven zijn. (CGVS, p.16) Bijgevolg kan aangenomen worden dat, indien u voormelde feiten werkelijk zou hebben meegemaakt, hiervan enig bewijs zou kunnen neerleggen. De vaststelling dat u dit niet kan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote in België aankwamen op 2 of 3 mei 2011 en slechts op 13 juli 2011 asiel aanvroegen. Gevraagd waarom jullie meer dan twee maanden gewacht hebben om asiel aan te vragen, stelde u dat jullie niet wisten wat jullie daarvoor moesten doen. Uiteindelijk zouden jullie dit via kennissen van de persoon die jullie in Gent had

opgevangen vernomen hebben. (CGVS, p.8) Deze verklaring overtuigt evenwel niet. Het lijkt zeer weinig waarschijnlijk dat het dermate lang zou duren om te achterhalen waar u asiel kon aanvragen in België, te meer daar u reeds op het einde van de zomer van 2010 zou hebben beslist om naar België te gaan (CGVS, p.8) én u een kennis had die reeds geruime sinds 2005 in België verblijft en die u al had gecontacteerd met de vraag om u te helpen voor uw vertrek uit Oekraïne (CGVS, p.8). Van een persoon die zijn land van herkomst verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag verwacht worden dat hij of zij zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land de bescherming van de autoriteiten van dat land inroept. De vaststelling dat u dermate lang hebt gewacht alvorens dergelijke bescherming te vragen, ondermijnt verder de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De interne en internationale paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs en jullie huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en burgerlijke staat die door mij niet in twijfel getrokken worden. Jullie internationale paspoorten tonen voorts jullie reisweg naar België aan. Ook deze wordt niet in twijfel getrokken. Het attest van de belastingdienst op naam van uw vrouw toont enkel aan dat zij (als fysieke persoon) geregistreerd werd als belastingbetaler in 1999. Het document bevat geen gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Uw werkboekje vermeldt dat u op eigen verzoek werd ontslagen op 4 juli 2010. Er blijkt echter niet uit dat u hiertoe gedwongen zou zijn omwille van uw politieke activiteiten, zoals uw echtgenote beweerde (T. M. –gehoor CGVS, p.5, 6). Dit document kan dan ook niet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing luidt als volgt voor de tweede verzoeker:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad Vinnitsa, gelegen in Oekraïne. U woonde er sinds uw huwelijk samen met uw echtgenoot, I. M. (OV 6.846.715). Uw man was in januari en februari 2010 actief binnen de campagne voor de presidentsverkiezingen van Yulia Tymoshenko. Begin maart 2010 werd uw man op straat geslagen toen hij terugkwam van het werk. Toen hij thuis kwam, hebben jullie de politie gebeld. Agenten kwamen naar jullie appartement en stelden een proces-verbaal op. De dag nadien is uw man naar het ziekenhuis gegaan omdat hij naast blauwe plekken ook een hersenschudding had. Begin juni 2010 werd uw man op het werk gezegd dat hij best zelf ontslag kon nemen. Er werd mee gedreigd dat hij nog meer problemen zou kunnen krijgen indien hij dit zou weigeren. Uw man nam ontslag op 1 juni 2010. Niet lang daarna vertrokken jullie op reis naar Turkije. Bij jullie terugkeer, op 15 juni 2010, stelden jullie vast dat er was ingebroken in jullie appartement. Alles was overhoop gehaald maar er was niets gestolen. Ook nu kwam de politie vaststellingen doen. Na dit incident besloten jullie naar uw zus in Vladizhyn te gaan. Daar verbleven jullie tot aan jullie vertrek uit Oekraïne. Tijdens jullie verblijf in Vladizhyn vernamen jullie van uw schoonouders nog dat er een aantal keer mensen naar uw man waren komen informeren. Uiteindelijk besloten jullie om Oekraïne te verlaten. Jullie reisden op 26 april 2011 met het vliegtuig van Kiev, Oekraïne, naar Barcelona, Spanje. Op 2 of 3 mei 2011 reisden jullie per vliegtuig verder naar Brussel. In België verbleven jullie eerst enige tijd bij een kennis van uw man. Na ongeveer een maand huurden jullie een eigen appartement. Uiteindelijk vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 13 juli 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS d.d. 15/12/2011, p.4) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin

besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet afgeleid kan worden dat die informatie allesomvattend is en ieder individueel geval zou bevatten. Dat de bestreden beslissing hier te kort door de bocht gaat. De algemene informatie is onvoldoende om een individueel geval te ontkennen. Hiermee schendt de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht, daar zij de feitelijkheden louter toetst aan de algemene informatie.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 december 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, waaronder ook de informatie uit het administratief dossier.

De landeninformatie die in het administratief dossier zit, is verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen (Venice Commission – Raad van Europa: *“Wet i.v.m. de presidentsverkiezingen in UKR”*, september 2009 en OSCE/ODIHR election observation mission final report: *“Ukraine presidential election 17 january and 7 february 2010”*, 28 april 2010). De verzoekende partij legt zelf geen stukken neer die de Raad overtuigen het tegendeel van de vaststellingen in de bestreden beslissing aan te nemen. Ook brengt de verzoekende partij geen concrete argumenten aan die deze vaststellingen kunnen weerleggen.

Aangaande zijn politiek profiel blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeker zijn asielmotieven heeft gebaseerd op zijn sympathieën voor een oppositiepartij (BYT) en op het steunen van presidentskandidate Tymoshenko tijdens de verkiezingsrondes. De Raad meent dat de elementaire kennis over de functie van waarnemer waarvan verzoeker stelt in de praktijk op de hoogte geweest te zijn *in concreto* getoetst moet worden, rekening houdend met de persoon, zijn opleiding en concrete activiteiten voor de partij, maar dat verzoeker in deze niet overtuigt.

De Raad bevestigt de motieven van de bestreden beslissing waar die terecht vaststelt dat: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt uw activiteiten tijdens de periode van de presidentsverkiezingen – meer bepaald het vinden van waarnemers, het coördineren van hun activiteiten op de verkiezingsdagen en het contacteren van waarnemers om hen bij de kiescommissie te laten getuigen over fraude – aannemelijk te maken.*

Zo verklaarde u dat er op de twee verkiezingsdagen van acht uur 's morgens tot tien uur 's avonds gestemd kon worden (CGVS, p.12); dat er niet was besloten tot een deadline voor de registratie van de waarnemers en dat in het kader van de eerste verkiezingsronde (op 17 januari) de enige deadline 17 januari was (CGVS, p.14); wist u niet of de waarnemers een officieel bewijs van de kiescommissie kregen dat zij in die hoedanigheid mochten werken (CGVS, p.14); en wist u niet of het tellen van de stemmen in het stemlokaal zelf of op een centrale plaats gebeurde (CGVS, p.12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er gestemd kon worden van acht uur 's morgens tot tien uur 's avonds; dat de stemmen geteld worden in het kieslokaal zelf; dat een aanvraag tot registratie

als waarnemer ten laatste vijf dagen voor de verkiezingsdag moet worden ingediend; en dat de verantwoordelijke territoriale commissie ten laatste een dag na het indienen van een dergelijke aanvraag een certificaat dient af te leveren aan de waarnemer. Dit alles is uitdrukkelijk bepaald in de wet aangaande de verkiezing van de president van Oekraïne. De OVSE (ODIHR) stelde in zijn definitieve rapport van haar waarnemingsmissie dat de presidentsverkiezingen dat de verkiezingen "ordelijk, professioneel en transparant" verlopen waren en dat commissieleden het kiesproces efficiënt hadden beheerd zonder ernstige inbreuken of incidenten. Gelet op uw verklaring als zou u mensen hebben moeten zoeken die waarnemer wilden zijn voor Yulia Tymoshenko; meegewerkt hebben aan coördinatie van hun activiteiten op de verkiezingsdagen; en in de nasleep ervan meegeholpen hebben bij het verzamelen van bewijzen van fraude; mag evenwel verwacht worden dat u correcte informatie kan verschaffen over elementaire zaken aangaande de functie van waarnemer, zoals de deadlines voor het aanbrengen van waarnemers, de duur van de stemverrichtingen en de plaats waar de stemmen geteld zouden worden. De vaststelling dat u deze elementaire gegevens niet correct kon weergeven ondermijnt dan ook uw verklaring als zou u deze functies hebben uitgevoerd. U stelde op het einde van het gehoor dat u geen specialist bent aangaande de verkiezingsprocedures en dat u enkel hebt gezien hoe het in de praktijk werkte (CGVS, p.22). Echter, de hierboven aangehaalde elementen hebben zoals eerder uiteengezet rechtstreeks betrekking tot uw persoonlijke bijdrage aan de campagne van Yulia Tymoshenko, zodat verwacht mag worden dat u minstens van deze elementen correcte informatie kan verschaffen.

Bovendien blijkt uit het rapport van de OVSE/ODIHR-missie dat Yulia Tymoshenko's campagneteam honderden klachten indiende tegen de handelingen van PEC's en DEC's in regio's waarin haar tegenstander Viktor Yanukovich de meerderheid had gehaald. In de regio Vinnitsa behaalde Yulia Tymoshenko zowel in de eerste als de tweede ronde een zeer ruime overwinning. In het rapport wordt dan ook geen melding gemaakt van deze regio in de opsomming van de regio's waar er klachten werden ingediend. Gelet op deze informatie is het niet aannemelijk te noemen dat u samen met de waarnemers die getuige zouden zijn geweest van fraude in kiesbureaus in Vinnitsa, naar het hoofd van de kiescommissie in de stad Vinnitsa zou zijn geweest, en dat zij daar in het bijzijn van advocaten moesten getuigen over fraude (CGVS, p.18). Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, mag immers verwacht worden dat hier minstens een verwijzing naar zou worden gemaakt in voormeld rapport, te meer daar de klacht, uitzonderlijk, zou zijn ingediend in een regio waarin Yulia Tymoshenko ruimschoots gewonnen had en zij bijgevolg weinig belang had om het verkiezingsproces aldaar in twijfel te laten trekken. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw betrokkenheid bij de presidentsverkiezingen."

Bovendien wijst de Raad erop dat door te stellen dat de verklaringen enkel getoetst werden aan de algemene informatie teneinde een beslissing te nemen omtrent de asielaanvraag, de verzoekende partij zelf nogal kort door de bocht gaat. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De commissaris-generaal besloot niet na de enkele toetsing van dit kernelement van het asielrelaas aan de algemene informatie tot de niet-aannemelijkheid van het hele asielrelaas. De commissaris-generaal besloot op basis van het geheel van de gedane vaststellingen dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigden.

Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.3. Vervolgens uit de verzoekende partij kritiek op de door de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers. Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat de moeder van verzoeker haar zoon wilde beschermen, paniek wou vermijden. Verzoekster zou de wil van haar schoonmoeder gerespecteerd hebben en deelde haar echtgenoot aldus niet mee dat er meerdere malen onbekenden voor de deur van verzoekers moeder stonden en naar informatie vroegen omtrent verzoeker.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen en die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze 'aantal bezoeken' betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De Raad beschouwt dit element als een overtollig motief dat echter geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.4. Hierna betwist de verzoekende partij de vastgestelde inconsistentie omtrent de boodschap die de onderzoeker bij de politie aan verzoeker gaf. Zo zou de onderzoeker de eerste verzoeker enkel willen hebben waarschuwen, hem verwittigen voorzichtig te zijn, zonder hem meer details te geven zodat het onderzoek zijn verrassingseffect behield. De verzoekende partij maakt de vergelijking naar analogie met alcoholcontroles, waarbij de politie verwittigt dat er controles zullen volgen, maar dat er niet wordt meegedeeld waar en wanneer precies ze zullen worden uitgevoerd.

De Raad is van oordeel dat de aangevoerde redenering naar analogie *in casu* niet dienstig is en de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerlegt. Met deze vergelijking maakt de verzoekende partij de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk.

De Raad volgt de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal: *“Voorts dient te worden gewezen op de vaststelling dat uw verklaringen aangaande uw bezoek aan de onderzoeker bij de politie niet lang na de aanval op u in maart 2010 op een belangrijk punt weinig aannemelijk zijn. Het lijkt immers weinig aannemelijk dat deze onderzoeker u eerst zou vertellen dat alle “deelnemers” aan de verkiezingen in het oog gehouden werden om daarna, toen u hem om verduidelijking vroeg, te zeggen dat het een geheime actie betrof en dat er verder niet over gesproken zou worden. (CGVS, p.17) De vraag rijst waarom deze agent in eerste instantie u, die enkel kwam informeren naar de stand van het onderzoek naar de aanval op u, überhaupt zou vertellen over een geheime actie. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

2.5. De verzoekende partij stelt dat waar de bestreden beslissing meent dat de handelingen van verzoeker niet te rijmen vallen met zijn vrees, de manier van reageren in dergelijke omstandigheden heel erg persoonlijk is. Derhalve zou elk oordeel hieromtrent een louter subjectief oordeel zijn, zonder objectieve grond.

Ze stelt dat de gebeurtenis voor verzoekers erg ingrijpend was. Dat verzoeker de dagen na zijn vasthouding erg verward was en vooral dacht aan de veiligheid van zijn gezin. Dit verklaart volgens de verzoekende partij waarom hij heeft nagelaten te informeren bij andere medewerkers van de partij en een attestatie van zijn verwondingen in het ziekenhuis te vragen.

De Raad meent dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). De bewijslast rust in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling.

Door te stellen dat elk oordeel een subjectief oordeel is, weerlegt de verzoekende partij niet op concrete wijze de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Bovendien merkt de Raad op dat waar de verzoekende partij spreekt van een vasthouding, er nergens in de verklaringen van verzoekers enige sprake was van een vasthouding of arrestatie. De verzoekende partij zet dit nieuwe element ook niet uiteen, waardoor de motieven van de bestreden beslissing gehandhaafd blijven.

Het ingrijpend karakter van de gebeurtenissen is geen weerlegging van de vaststellingen die een aannemelijke vrees voor vervolging ondermijnen.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de commissaris-generaal waar die stelt dat: *“Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaringen als zou u in de periode nadat u zelf problemen kreeg tot aan uw vertrek uit Oekraïne niet bij andere mensen van de partij, (bijvoorbeeld de collega die u had voorgesteld om voor de campagne van Yulia Tymoshenko te gaan werken, of de waarnemers) geïnformeerd hebben naar eventuele problemen die zij kenden. (CGVS, p.21) Gevraagd naar de reden hiervoor, stelde u dat u enkel bezorgd was voor u en uw familie. (CGVS, p.21) Dit kan echter geenszins volstaan ter verklaring van een dergelijke nalatige houding. Immers, de problemen die andere activisten van Yulia Tymoshenko kenden, zouden eventueel een duidelijker beeld kunnen vormen van uw persoonlijke problemen aangezien deze het gevolg van uw werk voor de campagne van Yulia Tymoshenko waren. Bovendien zou u sinds eind juni 2010 in een andere stad verbleven hebben waar u geen problemen kende (CGVS, p.20). In dit geval mag verwacht worden dat u bij andere medewerkers van de campagne of leden van de partij in Vinnitsa zou informeren naar hun situatie, opdat u een accurate inschatting zou kunnen maken van de aard van de problemen die u zelf zou kunnen kennen in Vinnitsa. Een dergelijke nalatige houding is dan ook geenszins te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging.*

Daarnaast zouden de politieagenten die het proces-verbaal zouden hebben opgesteld van de aanval op u op 3 maart 2010, u hebben aangeraden om in het ziekenhuis uw verwondingen te laten

attesteren. (CGVS, p.15) Ondanks hun uitdrukkelijke vraag, en ondanks het feit dat u effectief voor verzorging naar het ziekenhuis zou zijn gegaan, zou u nagelaten hebben om dit te doen. (CGVS, p.16) Ter verklaring stelde u dat dit moeilijk was voor u omdat u er een hele dag had moeten wachten omdat u geen voorrang kreeg. (CGVS, p.16) Geconfronteerd met de vaststelling dat u uiteindelijk toch verzorgd werd, stelde u dan weer dat een andere dokter de vaststellingen moest doen. (CGVS, p.16) Gevraagd waarom u dit niet liet doen als de politie om een dergelijke vaststelling gevraagd had, stelde u dat u nalatig was geweest. (CGVS, p.16) Toen u gevraagd werd waarom, herhaalde u dat u in slechte toestand was en dat naar een andere instantie gaan moeilijk was. (CGVS, p.16) Echter, even later stelde u dan weer dat de vaststellingen wel degelijk in het ziekenhuis waar u was verzorgd, konden worden gedaan. (CGVS, p.16) Geconfronteerd met de opmerking dat u bijgevolg bezwaarlijk een reden had om een dergelijk belangrijk document niet te laten opstellen, stelde u opnieuw dat u niet langer kon blijven. (CGVS, p.16) Uw verklaring voor het niet aanvragen van een dergelijke vaststelling van uw verwondingen zijn geenszins overtuigend. Een lange wachttijd is bezwaarlijk een afdoende reden om een document dat door de politie gevraagd zou zijn en dat u in hetzelfde ziekenhuis kon bekomen niet aan te vragen.

Uw nalatige houding in deze is bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen als zou u in eerste instantie wel een klacht hebben ingediend bij de politie en als zou u later nog geïnformeerd hebben bij de politie naar een stand van zaken. Indien u werkelijk hoopte dat de politie een onderzoek zou kunnen starten naar de aanval en u effectief benieuwd was naar de "versie" van de politie (CGVS, p.17) is het geenszins aannemelijk te noemen dat u de door de politie gevraagde documenten niet zou aanbrengen omdat u niet langer kon wachten in het ziekenhuis."

2.6. Voorts stelt de verzoekende partij dat het neerleggen van materiële bewijstukken geen noodzakelijke voorwaarde is bij een asielaanvraag. Verzoekers kan aldus niet verweten worden dat zij geen begin van bewijs hebben neergelegd. Zo zouden familieleden en kennissen in het land van herkomst vaak de vrees hebben om verwickeld te geraken in de problemen van de kandidaat-vluchteling. Dat deze personen daarom niet geneigd zijn om snel bewijsdocumenten op te sturen of te informeren naar de huidige stand van zaken of het doorgeven van die informatie via telefoon, uit vrees zelf blootgesteld te worden aan vervolging.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De Raad is van oordeel dat gelet op de verklaringen van verzoeker omtrent het bestaan van bepaalde bewijskrachtige documenten (het proces-verbaal opgesteld door de politie nadat verzoeker in elkaar geslagen zou geweest zijn en het attest dat hij naar een dokter zou geweest zijn nadien, maar in het ziekenhuis achtergebleven is), de bestreden beslissing terecht mocht stellen dat waar geen enkele documentatie ter staving van die gebeurtenis van 3 maart 2010 werd neergelegd, hoewel zelf door verzoeker werd aangegeven dat die er was, er verder afbreuk gedaan wordt aan de aannemelijkheid van het gehele asielrelaas. Bovendien meent de Raad dat dit incident hét kernelement uitmaakt van verzoekers asielrelaas.

Daarnaast wijst de Raad er op dat waar verzoekende partij een verklaring van de regionale partijafdeling van 'Batkivisjina' neerlegt, getuigschriften van een politieke beweging op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

2.7. Tot slot betwist de verzoekende partij de vastgestelde laattijdigheid van de asielaanvraag. Ze stelt dat verzoekers volharden in hun verklaringen. Dat verzoekers in de eerste plaats opgelucht waren dat zij Oekraïne veilig hebben kunnen verlaten en dat ze niet geïnformeerd werden omtrent de asielprocedure.

De Raad leest in het gehoorverslag van verzoeker dat hij enerzijds verklaart dat er in België niemand hen raad gaf en niemand voor hen kon zorgen (gehoorverslag M. I. p. 8), maar anderzijds wel duidelijk stelt dat hij een collega-student kent die hem heeft opgevangen hier in België, dat zij hier al 5 jaar woont, zij hen haar appartement ter beschikking heeft gesteld (gehoorverslag ibidem). Bovendien verklaarde verzoeker eerder tijdens het gehoor dat hij België heeft gekozen omdat hij een kennis had met wie hij heeft gestudeerd om zo haar tijdelijk hulp te kunnen vragen (gehoorverslag M. I. p. 7). Op het einde van het gehoor stelt verzoeker zelfs dat *'het mijn recht is om te kiezen, en ik heb gekozen voor hier'* (gehoorverslag p. 21).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijeb.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS